

alt Fald, at Enkeltcellesystemet har bestaaet i Norge siden 1851, og at der der foreligger en Række af 16 aarlige, særdeles detaillerede Beretninger fra Fængselsdirecteuren, Fængselslægen og Fængselspræsten foruden lignende aarlige Beretninger fra den controlerende Myndighed, som bestaaer af ialt 9 Medlemmer, nemlig af 2 af Regjeringen indsatte Embedsmænd, 2 af Communalbestyrelsen i Christiania og flere andre af forskjellige Autoriteter udnævnte Medlemmer, uden at der i disse Beretninger vil findes nogen Støtte for den Anskuelse, at Isolering er forkastelig paa Grund af den nordiske Folkecharakter. Gaae vi over til Sverrig, saa have allerede i en Række af Aar Enkeltceller været indførte der, ikke blot i det samme Omfang som hos os, men endog i langt videre Omfang. Det er bekjendt, med hvilken Iver afdøde Kong Oscar antog sig denne Sag, og det er ligesaa bekjendt, at den aarlige Beretning, der foreligger os fra Fængselsvæsenet i Sverrig, vidner om dets Fremgang der i mange Henseender, imedens der, hvad jeg selv har overbeviist mig om for ganske nylig, i enkelte Retninger er Noget tilbage at ønske; men at den svenske Nationalcharakter eller det svenske Folks psykiske og mentale Beskaffenhed skulde gjøre det i højeste Grad vanskeligt eller farligt at indføre det, har jeg ikke i nogen af disse Beretninger funden Spor af. Disse Beretninger ville ogsaa i en anden Henseende være meget lærerige, naar de blive noget mere bekjendte. Man vil af dem see, hvor ofte i Særdeleshed i Begyndelsen af disse Anstalters Virksomhed de samme Klager ere blevne reiste, som ere reiste her, den samme Tale om det for Helbrede og den mentale Tilstand Faretruende i Anvendelsen af Cellefængselsstraffen, medens man, naar man holder sig til en længere Arrække og tager Gjennemsnittet, ikke vil finde, at enten Sygelighed eller Mortalitet, eller hvad der ellers kan indtræde i enhver Straffeanstalt, er større i Cellefængslerne end der, hvor Fangerne boe i Fællesskab og demoraliseres.

Jeg har bragt dette paa Bane, fordi man, efter hvad der af den høitærede Justitsminister er anført, virkelig maa troe, at man er i Begreb med at kaste Enkeltcellesystemet overbord

for at indføre et nyt System, som forekommer mig at have Meget imod sig og derhos, naar det lykkeligen skal gennemføres, at hvile paa Forudsætninger, som man med fuldkommen Sikkerhed kan sige ikke ere tilstede her. Jeg regner slet ikke til det irske System den originale Idee, at alle Tugthunsfanger skulde begynde med at sættes i Celle — jeg kalder det en original Idee, ihvorvel det ikke er ganske rigtigt, thi original i Ordets egentlige Betydning er den ikke — sjøndt Crofton idetmindste ikke kjender Noget dertil. Den ligner temmelig meget et System, der en Tid var ganske almindelig gængs i en Mængde Straffeanstalter, men som, Gud ske Lov, for over 50 Aar siden idetmindste de fleste Steder er blevet forkastet. Man havde for 50 Aar siden den Usik, at, saasnart en Fange blev indsat i en Straffeanstalt, begyndte han med at faae visse Slag Lamp, man kaldte det „Velkomst“; men det havde aldeles ingen Indflydelse og kunde heller ikke have nogen Indflydelse paa hans disciplinaire Forhold. Omtrent paa samme Maade forekommer det mig, at denne Indsættelse af Tugthunsfanger i en kortere Tid i en Celle maa betragtes. Det vilde ganske vist være en langt mere human Maade at tage imod dem paa end med Prygl; men, naar Vedkommende havde siddet i 3—6 Maanedes i en saadan Celle, og saa kom til i 7—9—12—16 Aar eller maastee for Livstid at leve imellem sine Fejnlige, som heller ikke vare blevne forbedrede ved at sidde saa kort Tid i Celle, troer jeg, at det i moralsk Henseende vil have ligesaa liden Indflydelse paa ham, som Vankevelkomsten havde i disciplinair Henseende. Jeg vil derfor meget tilraade, at, dersom denne Behandlingsmaade ikke allerede er indført, det maa vente nogen Tid, inden man sætter den i Gang, og saa kan jo ogsaa den øvrige „lille“ Forandring i Loven af 30te November 1857 for det Første lade vente lidt paa sig. Jeg tillader mig iøvrigt rigtignok at troe, at, naar de andre Forandringer skulde indtræde, naar navnlig Fangerne skulde kunne gaae frit om og arbejde sammen og endog, saaledes som Fængselsinspecteuren har paapeget, kunne komme ud omtrent som efter det irske System og søge privat Arbejde, saa maatte der noget Mere